

Arrest

nr. 291 601 van 6 juli 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 februari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 januari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. BOHLALA loco advocaat C. DESENFANS en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 2001.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 5 januari 2020. Op 9 januari 2020 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 6 juli 2021 en 5 mei 2022 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal).

Op 24 januari 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Gulab Khel, een dorp in het district Hesarak, provincie Nangarhar. U bent Pashtun van origine en werd geboren in 2001. In de laatste tien jaar voor uw vertrek werkte u als landbouwer op de gronden van uw familie.

Zeven of acht jaar voor uw vertrek trok uw vader de bergen in om te bellen. Om die reden werd hij door taliban die onder het gezag van [Q. Y.] stonden, beschuldigd van spionage en vervolgens vermoord. Omdat de taliban hierna ook uw broer [J. D.] (CG xxx - OV xxx) begonnen te zoeken, besloot uw oom hem uit het land te sturen. Op 19/12/2013 werd uw broer de subsidiaire beschermingsstatus toegekend in België.

In de drie tot drieënhalve maand voor uw vertrek vonden er drie overheidsaanvallen op de taliban plaats, waarbij ook verschillende slachtoffers vielen. De dag na de laatste aanval – waarbij een veelgebruikte weg van de taliban het doelwit was - verzamelden de taliban de dorpsoudsten in de moskee van Watai. Tijdens die bijeenkomst beschuldigden de taliban u van spionage omdat uw vader eveneens een spion was geweest en ze ook vermoedden dat uw broer voor de overheid werkte daar hij al een lange tijd niet meer in het dorp woonde. Omdat de dorpsoudsten de taliban van uw onschuld probeerde te overtuigen, kwamen de taliban de volgende dag naar uw huis met de boodschap dat u uw broer aan hen diende te overhandigen. U kreeg hiervoor een maand de tijd. Uw moeder schakelde hierop uw oom in die vervolgens naar de dorpsoudsten ging. Zij kwamen op dat moment mee met de taliban praten maar zonder resultaat.

Een maand later werd u door zeven of acht talibanleden ontvoerd en naar een school in Daow gebracht, waar hun basis was. Hierna probeerden de dorpsoudsten wederom op de taliban in te praten. Uw familie kreeg daardoor twee extra weken om uw broer aan hen te overhandigen. Na twee dagen gevangenschap werd u er samen met een andere gevangene onder begeleiding van een talib op uitgestuurd om water te gaan halen. Tijdens deze tocht probeerde uw medegevangene te ontsnappen. Doordat de talib die u vergezelde achter hem aan liep, kreeg u zelf de kans om te ontsnappen. U vluchtte onmiddellijk naar het huis van uw oom die u meteen naar Sharif Khel bracht. Vervolgens gingen jullie naar Surobi waar u twee nachten bleef tot u in contact kwam met een smokkelaar. Van daaruit vatte u uw reis aan. De dag na uw vertrek kwamen de taliban u bij uw familie zoeken maar uw oom zei hen dat u niet meer thuis was gekomen.

Op 05/01/2020 kwam u in België aan. Op 09/01/2020 werd uw verzoek om internationale bescherming door de Belgische autoriteiten geregistreerd.

Ter staving van uw relaas legt u de volgende documenten voor: de taskara's van uw vader, uw broer en uzelf ; medische documenten van uw broer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban gedood te worden. De reden die u hiervoor aanreikt, is de volgende: enkele maanden voor uw vertrek vonden er een reeks overheidsoperaties plaats. Daar ze uw vader omwille van vermeende spionage reeds vermoord hadden en uw broer al jaren niet meer in het dorp was, meenden ze dat u informatie aan de overheid zou hebben doorgespeeld.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt. Een aantal elementen tasten de geloofwaardigheid van de door u geschetste gang van zaken in doorslaggevende mate aan.

Vooreerst zijn uw verklaringen omtrent de problemen die uw vader en broer zouden gekend hebben van dermate vage en inconsistente aard dat er aan dit aspect van uw relaas geen enkel geloof kan worden gehecht. U stelt namelijk dat uw vader door de taliban van spionage beschuldigd werd omdat hij in de bergen ging bellen. Vervolgens werd hij opgepakt en vermoord. (CGVS II, p. 6 – 7) Afgezien van het feit dat een dergelijk willekeurige beschuldiging zelfs voor de taliban hun doen weinig aannemelijk lijkt, bent u verder niet in staat enige concrete informatie aan te reiken. Als reden hiervoor brengt u aan dat u ten tijde van zijn dood jong was. (CGVS II, p. 8) Er kan in eerste instantie opgemerkt worden dat zijn dood zeven of acht jaar voor uw vertrek plaatsvond en u met andere woorden vele jaren de tijd heeft gehad om u zich hieromtrent te informeren. Echter verklaart u dat uw familie u niets verteld heeft en dat u daarenboven zelf ook geen vragen gesteld heeft. (CGVS II, p. 8) Aangezien de dood van uw vader als een bijzonder ingrijpende ervaring kan beschouwd worden, lijkt een dergelijke desinteresse evenwel weinig geloofwaardig. Daar komt bij dat u tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS uitgebreid over deze kwestie bevraagd werd en dat uw gebrek aan kennis inzake de door u beschreven problemen ook toen al vragen opriep. (CGVS I, p. 24 ; 30) Wanneer u hierop gewezen wordt, werpt u op dat uw broer mentale problemen heeft. (CGVS II, p. 9) Dit kan echter geenszins als verschuiving tellen. U geeft namelijk aan zelf over een gsm en telefoonnummer te beschikken. Daarnaast heeft uw oom maandelijks contact met uw broer. Er is dus geen enkele reden waarom u in de tien maanden sinds uw laatste onderhoud zelf geen contact zou hebben opgenomen met uw oom. Hieromtrent stelt u dan weer dat enkel uw broer over uw oom zijn telefoonnummer beschikt. (CGVS II, p. 5) Vanzelfsprekend is dit geen afdoende verklaring voor uw onwetendheid wat betreft de dood van uw bloedeigen vader. Het vragen van een telefoonnummer is immers een kleine moeite. Uw gebrek aan precieze en duidelijke info, doet dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

In dezen kan tevens opgemerkt worden dat uw verklaringen daarnaast niet in overeenstemming zijn met wat uw broer tijdens zijn eigen persoonlijk onderhoud te vermelden had. Waar u expliciet stelt dat uw vader louter omwille van het telefoongesprek van spionage beschuldigd werd (CGVS I, p. 30), beweert uw broer dat hij ook beschuldigd werd van de dood van [Q. Y.]. (CGVS xxx, dd. 10/12/2013, p. 23) Hoewel ook uw broer zijn verklaringen niet geloofwaardig bevonden werden, is het opmerkelijk dat u het nalaat te vermelden dat uw vader verantwoordelijk zou zijn geacht voor de dood van een talibanleider. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, stelt u dat u niet gevraagd werd 'welke taliban het waren'. (CGVS II, p. 10) Echter valt de omissie van dergelijke belangrijke informatie op geen enkele wijze te verschuiven. Indien dit werkelijk zo zou zijn geweest, kan redelijkerwijze worden verwacht dat u zelf spontaan melding van zou hebben gemaakt. Temeer omdat u expliciet gevraagd werd of uw vader louter omwille van het telefoongesprek vermoord werd alsook of er nog een andere reden voor zijn dood was. (CGVS II, 10)

Voorts legde u tegenstrijdige verklaringen af betreffende de problemen van uw broer. Uw broer verklaarde namelijk dat hij na de dood van uw vader nog negen maanden bij uw oom verbleef alvorens hij het land verliet. (CGVS 1213163, dd. 10/12/2013, p. 3) Uzelf beweert daarentegen dat hij onmiddellijk na de dood van uw vader door uw oom het land uitgestuurd werd. (CGVS II, p. 9) Wanneer deze inconsistentie bevraagd wordt, verklaart u wederom jong te zijn geweest op het moment van de feiten. Er kan echter wel degelijk van u verwacht worden dat u beter op de hoogte bent van de omstandigheden waarin uw broer het land verlaten heeft. Zeker gezien u net uw vader verloren was en uw broer op dat moment met andere woorden het oudste mannelijke gezinslid was. Daarnaast kan wederom opgemerkt worden dat u meer dan genoeg tijd heeft gehad om hieromtrent extra informatie in te winnen.

Uit voorgaande kan opgemaakt worden dat u er niet in geslaagd bent de problemen van uw vader en broer aannemelijk te maken. Aangezien u zelf aangeeft dat uw eigen problemen ten minste ten dele teruggaan op die van uw vader en broer, doet dit verdere afbreuk aan de door u geschetste gang van zaken. (CGVS II, p. 10) U stelt immers dat u beschuldigd werd van spionage - en bij uitbreiding verantwoordelijk werd geacht voor de droneaanval in Ghazian, de aanval op [A.] en de drone-aanval op de weg nabij Watai - omdat uw vader een spion was en om die reden vermoord werd. (CGVS, p. 5 – 6)

Daarnaast zagen de taliban in de jarenlange afwezigheid van uw broer het bewijs dat hij voor de overheid was gaan werken. Ook hier leidden ze uit af dat uzelf eveneens een spion zou zijn. Relevant wat dit betreft is het feit dat u – hoewel inconsistent met eerdere verklaringen - uiteindelijk besluit dat het de taliban zelf waren die de desbetreffende beschuldigingen op de bijeenkomst uitten (zie infra). In dezen vermeldt u eveneens dat de taliban spionnen in het dorp hadden. (CGVS II, p. 14) Hieruit kan met andere woorden opgemaakt worden dat de taliban zich bewust waren van uw broer zijn vertrek uit het dorp. Dit laatste in het achterhoofd houdende, dient onderstreept te worden dat uit de houding van de taliban ten aanzien van uw familie echter geenszins blijkt dat uw broer er effectief van verdacht werd voor de overheid te werken. U verklaart namelijk tijdens uw tweede onderhoud dat uw familie en uw broer voor de bijeenkomst

nooit van iets dergelijks beschuldigd werden. (CGVS II, p. 15) Ook werd u zelf nooit door de taliban benaderd, en dit terwijl u stelt de voogd van uw familie te zijn geweest. (CGVS I, p. 8) Alles samengenomen zou dit willen zeggen dat, ondanks dat uw vader verantwoordelijk geacht werd voor de dood van een talibanleider en dat uw broer ervan verdacht werd voor de overheid te werken, de taliban het volledig nalieten uw familie in de zeven tot acht jaar tot aan de bijeenkomst te benaderen. Vanzelfsprekend valt een dergelijke houding vanwege de taliban niet te rijmen met de zaken waar uw vader en broer volgens uw zeggen van beschuldigd werden. Aangezien u voorts, zoals reeds aangestipt, verklaart dat u verantwoordelijk werd geacht voor de overheidsaanvallen net omwille van de problemen van uw vader en de vermeende overheidsmedewerking van uw broer, tast deze vaststelling de geloofwaardigheid van uw relaas in hoge mate aan. (CGVS II, p. 14)

In het verlengde van bovenstaande kan bovendien worden opgemerkt dat u doorheen uw persoonlijke onderhouds niet eenduidig bent wat betreft de precieze reden dat de taliban u begonnen te viseren. Ten aanzien van DVZ verklaarde u namelijk dat uw problemen teruggingen op het feit dat de taliban uw broer te pakken wilden krijgen. U kreeg een maand tijd om uw broer aan hen over te dragen. Aangezien u hier niet in slaagde, werd u zelf ingerekend. U maakt voorts geen melding van de drie overheidsaanvallen en beschuldigingen van de taliban aan uw eigen adres. (Vragenlijst CGVS, nr. 5) Hoewel u de voornoemde aanvallen tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS wel vermeldt, komt de nadruk wederom op uw broer te liggen. Omwille van de verscheidene aanvallen, beginnen de taliban te vermoeden dat er een spion is. Wanneer ze de dorpsouderen samenroepen, wordt uw broer ervan beschuldigd voor de overheid te werken. Hierna wordt u door de taliban benaderd met de vraag naar uw broer zijn verblijfplaats. In deze versie van de feiten wordt eveneens van u gevraagd hem te presenteren. Omdat u hierin faalt, wordt u opgepakt. (CGVS I, p. 22) Op geen enkel ogenblik doorheen dit onderhoud maakt u evenwel melding van beschuldigingen van spionage aan uw eigen adres. De nadruk komt wederom uitsluitend op uw broer te liggen. Tijdens uw tweede onderhoud op het CGVS krijgt uw relaas echter een andere invulling. In eerste instantie bent u het immers zelf die van spionage beschuldigd wordt. Derhalve vormt u – en niet uw broer – hun doelwit. Wanneer de taliban u hieromtrent benaderen, besluit uw oom de hulp van de dorpsouderen in te schakelen. Dankzij hun tussenkomst krijgt u in feite een soort van ultimatum voorgeschoteld waarbij u uw broer aan hen dient over te dragen teneinde uw eigen onschuld te bewijzen. (CGVS II, p. 11 ; 14) Er dient onderstreept te worden dat het hier geheel uiteenlopende verhaallijnen betreft. Waar de taliban u in de eerste versie van de feiten uitsluitend benaderen omwille van uw broer, komt de focus in de alternatieve versie in eerste instantie op uzelf te liggen. De vaststelling dat uw verklaringen betreffende dit essentieel element in uw relaas tegenstrijdig zijn, doet derhalve ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u geschetste gang van zaken.

Tot slot dient onderstreept te worden dat de ernst van uw vermeende vrees voor vervolging niet blijkt uit de handelingen van de taliban na uw vertrek uit Afghanistan. Bovendien zijn uw verklaringen inzake deze kwestie tegenstrijdig van aard. Zo beweerde u tijdens uw eerste onderhoud dat de taliban uw familie tweemaal benaderden. (CGVS I, p. 11, 26) Tijdens uw tweede onderhoud stelt u daarentegen dat de taliban slechts een enkele maal langskwamen. Uw familie zou toen gezegd hebben dat u niet aanwezig was. (CGVS II, p. 21) Wanneer u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd wordt, brengt u aan dat uw oom zou gezegd hebben dat de taliban slechts een enkele maal kwamen. (CGVS II, p. 22) Dit gaat echter lijnrecht in tegen wat u tijdens uw eerste onderhoud verklaarde. (CGVS I, p. 26) Voorts stelt u niet te weten of ze uw familie nu één of twee keer opzochten. Het feit dat u er niet slaagt consistent te zijn wat betreft het aantal keren dat de taliban uw familie benaderden, doet reeds twijfels rijzen bij uw verklaringen hieromtrent. Dit terzijde kan het, gelet op de achtergrond waartegen de hele problematiek zich afspeelde, hoe dan ook niet overtuigen dat de taliban uw familie slechts één- of tweemaal kwamen opzoeken en vervolgens genoegen namen met de verklaring dat u niet aanwezig was. Het dient immers nogmaals onderstreept te worden dat uw vader beschuldigd werd van de dood van een talibanleider, dat uw broer ervan verdacht werd voor de overheid te werken, dat uzelf verantwoordelijk werd geacht voor drie overheidsaanvallen en dat u er bovendien in was geslaagd uit de klauwen van de taliban de ontsnappen. Ook deze vaststelling holt de geloofwaardigheid van uw betoog verder uit.

Het geheel van voorgaande vaststellingen doet besluiten dat de geloofwaardigheid van uw relaas onherroepelijk is aangetast. U bent er derhalve niet in geslaagd de door u geschetste gang van zaken aannemelijk te maken.

De door u voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande appreciatie. Uw taskara en die van uw broer en vader bevestigen immers louter jullie identiteit maar tonen op geen enkele wijze uw vrees voor de taliban aan. Ook de medische documenten van uw broer, afgegeven door een psychiater te Peshawar, bieden geen ander zicht op bovenstaande vaststellingen.

Wat betreft het feit dat uw oudere broer, [J. D.], op 19/12/2013 de subsidiaire bescherming kreeg toegekend, kan worden opgemerkt dat aan zijn persoonlijk vluchtmotief – zijnde dat hij in de nasleep van de dood van uw vader zelf ook tot doelwit gemaakt werd – geen geloof werd gehecht. De subsidiaire beschermingsstatus werd uw broer louter toegekend omwille van de toenmalige veiligheidssituatie in jullie regio van herkomst, die ondertussen drastisch gewijzigd is (zie hieronder).

Tot slot verklaart u als ongelovige bestempeld te worden omwille van het feit dat u in een 'land van ongelovigen' verbleven heeft. (CGVS II, p. 10) Uit de door u aangereikte en beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan echter niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het

is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op <https://coi.easo.europa.eu/administration/>

easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk

in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een ‘emergency’ of ‘catastrophic’ situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn

dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontcijnd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen

naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft middels haar nota met opmerkingen van 16 maart 2023 de Raad verzocht om de zaak met rolnummer RvV 289 040 te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen of de syntheseseminarie.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2. De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen syntheseseminarie zal neerleggen of van de syntheseseminarie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3. Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen.

Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten."

De verzoekende partij heeft in de zaak met rolnummer 289 040 de Raad echter op 17 april 2023 gemeld zich te verzetten tegen de behandeling van haar dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op het bezwaar van de verzoekende partij wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2.

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), de artikelen 48 tot en met 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen) en de zorgvuldigheidsplicht.

2.2. De verzoekende partij meent dat de grieven van de commissaris-generaal niet draagkrachtig zijn en dat ze een oprechte inspanning heeft geleverd om haar asielverzoek aannemelijk te maken. Ze beantwoordde de vragen van de agent zo goed als ze kon, die soms veel te uitgebreid waren voor haar profiel. Ze heeft ook een coherent relaas afgelegd, zonder tegenstrijdigheden over de essentiële elementen. Na herlezing van haar verklaringen in samenhang met de objectieve informatie over Afghanistan zijn er dus voldoende elementen om haar verklaringen als vastgesteld te beschouwen. Als er nog onduidelijkheden zouden bestaan, meent ze dat hetzij verder onderzoek is vereist, hetzij haar het voordeel van de twijfel toegekend moet worden. Ze stelt bovendien aan te tonen dat zowel bij de gestelde vragen als bij de beoordeling van haar verklaringen geen rekening is gehouden met haar ongeschoolde profiel.

2.3. Ze brengt ter herinnering naar voor dat haar vader door de taliban beschuldigd werd van spionage en vervolgens door hen werd vermoord, zeven of acht jaar vooraleer ze het land verliet. Ze was dus ongeveer tien jaar oud. Ze was erg klein en was niet op de hoogte gebracht van de details naast de welke tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud zijn beschreven. Ze citeert vervolgens de notities van het persoonlijk onderhoud. Ze stelt dat tegen de tijd dat naar deze gebeurtenissen werd gevraagd er al meer dan tien jaar verstreken waren. Dit maakte het nog moeilijker om later informatie over de moord te verkrijgen. Haar verklaringen op dit punt zijn dus ruimschoots voldoende en versterken de geloofwaardigheid van haar relaas.

2.4. Aangaande de problemen van haar broer wil ze eraan herinneren dat ze vanwege de droneaanval in Ghazian, de aanval op A. en de droneaanval op de weg bij Watai persoonlijk werd verdacht en beschuldigd. Het is derhalve logisch dat ze vanaf dat moment werd vervolgd. Bovendien zou, toen deze aanvallen plaatsvonden, iemand in het dorp de taliban eraan hebben herinnerd dat haar vader van spionage was beschuldigd maar dat als gevolg van diens dood de verzoekende partij zijn positie had overgenomen. Toen werd ook verteld dat haar broer eveneens voor de regering werkte. Het zijn die elementen die tot haar aanhouding hebben geleid. Ze wil er aan herinneren dat dit haar eigen problemen zijn en niet alleen die van haar vader en broer. Met betrekking tot de verdenkingen over het werk van haar broer hadden de taliban haar familie een dreigbrief gestuurd. Ze heeft de brief als bijlage voorgelegd maar kon helaas geen vertaling overleggen aangezien ze niet kon lezen of schrijven. De verzoekende partij betoogt dat alhoewel ze slechts 10 jaar oud was, zij de "voogd" van haar gezin was. Daar ze zo jong was, hebben de taliban haar familie in die periode niet benaderd. Tijdens haar eerste persoonlijke onderhoud verklaarde de verzoekende partij dat er geen leden van de taliban in hun dorp waren. Dit is nog een reden waarom ze als spion zou kunnen worden beschouwd. Ze meent dat haar vrees derhalve gegrond is. De verzoekende partij meent dat ze tijdens haar twee persoonlijke onderhouds al veel informatie heeft

moeten herhalen, waaronder het hele asielverhaal, zonder dat de commissaris-generaal grote tegenstrijdigheden heeft opgemerkt. Dit was echter niet gemakkelijk gezien het specifieke profiel dat hieronder werd uiteengezet maar waaruit duidelijk blijkt dat haar verklaringen geloofwaardig moeten worden geacht.

2.5. De verzoekende partij voert aan dat ze altijd heeft aangegeven dat de taliban twee keer naar haar huis zijn gekomen toen ze nog in Afghanistan was. Eén keer om de dreigbrief af te geven en een tweede keer toen ze haar kwamen ophalen om haar te arresteren en mee te nemen. Bij de eerste gelegenheid was ze weldegelijk aanwezig. Voorts zijn de taliban na haar vertrek eenmaal bij haar thuis geweest en naar verluid zijn ze na haar vertrek teruggekomen maar ze weet niet wanneer. Over dit tweede bezoek had ze geen informatie aangezien het telefonisch contact ter zake had plaatsgevonden tussen haar oom en haar broer. Indien er sprake is van een tegenstrijdigheid kan dit ook het gevolg zijn van een misverstand. Ze was dan ook voorzichtig in haar verklaringen ter zake. Haar gezin heeft van meet af aan bij de oom ingewoond met name om de bezoeken van de taliban te vermijden. Gelet op al deze elementen moeten haar verklaringen geloofwaardig worden geacht. De commissaris-generaal betwist vele elementen niet waaronder alles wat betrekking heeft op haar detentie door de taliban. Ze oppert dat haar relaas samenhangend en aannemelijk is.

2.6. Wat betreft haar tegenstrijdige verklaringen stelt de verzoekende partij dat er geen sprake is van tegenspraak aangezien de antwoorden identiek zijn. De commissaris-generaal beroept zich op de analyse van het dossier van haar broer, ook al is er een lange periode tussen beide verstreken. Het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming moet individueel zijn en de bevinding van de commissaris-generaal uit 2013 kan niet worden gebruikt op te concluderen dat er een tegenstrijdigheid is met hetgeen door de verzoekende partij is verklaard. In dit verband zijn er aan haar geen vragen gesteld. Ze heeft zich op dit punt niet spontaan uitgelaten aangezien ze dezelfde versie presenteerde als haar broer, die hetzelfde relaas heeft afgelegd. Dit vormt volgens haar het begin van bevestiging van haar verklaringen en niet andersom. Ze stelt verder dat ze toen nog erg jong was en dat ze niet alle details van de gebeurtenis te horen kreeg. Haar broer had het ouderlijk huis, waar de verzoekende partij zich bevond, verlaten maar hij is wellicht enkele maanden bij haar oom gaan wonen. Het is logisch dat ze hiervan niet op de hoogte is gebracht, indien dit het geval was, om haar niet in gevaar te brengen. Tijdens haar persoonlijk onderhoud gaf ze wel aan dat haar broer rechtstreeks naar het huis van haar oom naar moederskant was gegaan, hoewel ze niet meer precies wist wanneer. Dit bevestigt haar verklaringen. Vervolgens citeert ze haar verklaringen van tijdens het persoonlijk onderhoud en stelt dat de tegenstrijdigheid dus zuiver verzonnen is of het gevolg is van een verkeerde interpretatie van haar verklaringen die de gehele bestreden beslissing aantast. Ze stelt vervolgens dat ze de vragen in volgorde heeft beantwoord. Er werd haar gevraagd naar haar persoonlijke vrees, niet naar de vrees van haar broer, hoewel die twee met elkaar verband hielden. Ze gaf dus alle informatie waarover ze beschikte. Als bewijs noemde ze in haar eerste persoonlijk onderhoud deze droneaanval, twee à drie maanden voor haar vertrek toen de commissaris-generaal haar vroeg of er in haar gebied incidenten waren geweest die door de taliban waren veroorzaakt. Ze heeft dus wel degelijk deze gebeurtenis tijdens haar eerste persoonlijke onderhoud vermeld. De commissaris-generaal vroeg haar naar andere incidenten en ze kon haar relaas navertellen waarin ze wel degelijk haar broer noemde en het feit dat de taliban haar hadden gevraagd waar haar broer was. Ze verklaart dat ze niet veel wist over de problemen van haar broer maar dat haar broer werd gezocht. Ze citeert vervolgens de notities van het persoonlijk onderhoud en stelt dat ze de problemen van haar broer dus van meet af aan heeft vermeld. Ze brengt naar voor dat bij de lezing van haar verklaringen ze niets tegensprekt wat ze tijdens haar persoonlijk onderhoud heeft gezegd. Bovendien heeft de commissaris-generaal haar daar evenmin ondervraagd maar had hij wel de mogelijkheid om dat te doen. Ze citeert vervolgens het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot vaststelling van de procedure voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het KB CGVS) en stelt dat artikel 17, § 2 van dit koninklijk besluit de commissaris-generaal verplicht om de verzoeker om internationale bescherming met de tegenstrijdigheid te confronteren om de ernst en relevantie van de tegenstrijdigheid vast te stellen. Ze meent verder dat de interpretatie van de commissaris-generaal van haar verklaringen totaal bevooroordeeld is. Ze voert aan dat in het onderhavige geval moet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal zich voor het grootste gedeelte beperkt tot de weergave van haar verklaringen, die zij subjectief tegenstrijdig acht, zonder evenwel de inhoud ervan werkelijk te bekritisieren en een duidelijke tegenstrijdigheid aan de orde te stellen. De commissaris-generaal heeft volgens haar nog steeds niet aangetoond dat ze zichzelf daadwerkelijk heeft tegengesproken.

2.7. De verzoekende partij wil verder opmerken dat de commissaris-generaal de gewoonte heeft om alle documenten uit Afghanistan te weigeren met als argument dat er vanwege corruptie en de handel in valse

documenten in Afghanistan geen waarde aan kan worden gehecht. Ze citeert vervolgens een arrest van de Raad en leidt hieruit af dat de overgelegde documenten talrijk en gedetailleerd zijn. Ze vormen dus ten minste een begin van bewijs.

2.8. Ze stelt dat in de bestreden beslissing niet genoeg rekening is gehouden met haar individuele situatie. Ze meent dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met het feit dat ze nooit naar school ging, niet kan lezen of schrijven en haar hele leven in een klein dorp heeft gewoond. Dit heeft een invloed op haar. Ze was zeer jong op het moment van haar vertrek. In het licht van haar profiel kon niet hetzelfde spontane, gestructureerde en gedetailleerde relaas worden verwacht als dat van iemand die beter opgeleid en serener was. De beoordeling van haar geloofwaardigheid had dus minder zwaar moeten worden aangerekend, hetgeen *in casu* niet het geval lijkt te zijn. De verzoekende partij meent dat in ieder geval, moet vastgesteld worden dat ze haar verhaal precies heeft verteld en dat de beoordeling van de commissaris-generaal te streng is. De beoordeling richt zich op de geloofwaardigheid van de problemen die ze met de taliban heeft gekregen. Aldus heeft de commissaris-generaal een veel te strenge en subjectieve beoordeling gemaakt, door strenge eisen te stellen, zonder rekening te houden met haar kwetsbare profiel.

2.9. De verzoekende partij citeert vervolgens een beslissing van de vaste beroepscommissie en arresten van de Raad en stelt dat indien de Raad zou beslissen dat er twijfel is omtrent de geloofwaardigheid van haar relaas haar het voordeel van de twijfel moet worden toegekend.

2.10. De verzoekende partij voert aan dat ze bij een terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zou kunnen beschouwd omdat ze sinds ongeveer drie jaar Afghanistan heeft verlaten. Ze verwijst hierbij naar en citeert uit verschillende rapporten en arresten waarbij ze een theoretische uiteenzetting geeft over de daden van vervolging en gronden van vervolging in het kader van een (toegeschreven) verwestering. Ze stelt *in casu* dat ze duidelijk verwesterd is omdat ze sinds drie jaar in Europa verblijft. Ze draagt nooit traditionele Afgaanse kleding en kleedt zich casual. Ze heeft geen baard en draagt haar haar op een moderne manier. Ze stelt een duidelijk Westerse stijl te hebben. Ze respecteert alle religies in België en werkt samen met mensen van verschillende nationaliteiten en geslachten. Ze is volledig geïntegreerd in de Westerse cultuur wat dus problematisch zal zijn als ze terugkeert. Wat de niet-zichtbare elementen van haar verwestering betreft, heeft ze in de loop van de drie jaar die ze in Europa heeft doorgebracht haar integratie geperfectioneerd en zich vertrouwd gemaakt met de Westerse cultuur en mores. Ze komt uit een ruraal en bijzonder conservatief dorp in Nangarhar. Er blijkt ook dat in deze provincie verschillende Afgaanse groepen aanwezig zijn en dat het één van deze vier regio's is die het zwaarst door het conflict worden getroffen. Ze is al drie jaar in België en haar gedrag en waarden zijn aanzienlijk veranderd. Bovendien is er een risico dat ze onder de aandacht van de taliban zal komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar haar lokale gemeenschap daar ze lang genoeg uit het land is geweest om te verwesteren of minstens als verwesterd beschouwd te worden en er ook redelijkerwijze zal worden aangenomen dat ze niet meer voldoende vertrouwd is met de plaatselijke gebruiken en normen. Ze loopt dus een zeer groot risico om te worden vervolgd in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Dit wordt trouwens door de commissaris-generaal niet betwist in de bestreden beslissing. De cumulatie van de verschillende vervolgingsgronden leidt ertoe dat ze moet worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Indien de Raad van oordeel zou zijn dat de vrees voor vervolging niet voldoende is aangetoond dan dient de bestreden beslissing volgens de verzoekende partij te worden vernietigd teneinde haar verwestering en bijzondere situatie te onderzoeken hetgeen tijdens haar persoonlijk onderhoud niet is gebeurd.

2.11. De verzoekende partij verwijst vervolgens naar verschillende rapporten die een beeld schetsen van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ze stelt eveneens dat er onvoldoende informatie beschikbaar is om de veiligheidssituatie in Afghanistan in te schatten waarbij ze eveneens verwijst naar verschillende rapporten om haar stelling te ondersteunen. Ze meent dat er aanleiding is om haar de subsidiaire bescherming te verlenen op basis van deze grond.

2.12. Vervolgens verwijst ze naar verschillende rapporten en arresten die een beeld geven van de socio-economische situatie in Afghanistan en stelt dat de huidige humanitaire crisis te wijten is aan de taliban. Ze meent dat ze daarom subsidiaire bescherming moet krijgen.

2.13. De verzoekende partij vraagt in hoofdorde om de uitvoering van de bestreden beslissing te hervormen en haar te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde de uitvoering van de bestreden beslissing te hervormen en haar de subsidiaire bescherming toe te kennen, in uiterst ondergeschikte orde

de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het Commissariaat-generaal terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.14. Aan het verzoekschrift van de verzoekende partij wordt een stuk toegevoegd: een brief van de taliban.

2.15. Doorheen haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar en geeft zij de weblinks van onder meer volgende rapporten en nieuwsartikels:

- Landinfo, "*The Report Afghanistan: Recruitment to Taliban*", 29 juni 2017;
- EASO Country of Origin Information Report Afghanistan: "*Taliban Strategies Recruitment*", 10 juli 2012;
- EASO, "*Country Guidance Afghanistan*";
- Byline Times, "*The Taliban Protection Racket*", 10 January 2022;
- Human Rights Watch, "*This is our opportunity to end the Taliban's use of child soldiers*", 20 September 2021;
- EASO, "*Country of Origin Information Report*", September 2016;
- Nansen, "*Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek*", oktober 2021;
- UNHCR, "*Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims*", 16 december 1998;
- UNHCR, "*Advisory Opinion on the Interpretation of the Refugee Definition*", 23 december 2004;
- UNHCR, "*Statement by Ms. Erika Feller, Director, Department of International Protection*", UNHCR, SCIFA, 6 November 2002;
- UNHCR, "*Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum seekers from Afghanistan*", 30 augustus 2018;
- EASO COI query, "*Afghan nationals perceived as Westernized*", 2 September 2020;
- Danish Refugee Council, "*Tilbagevendende til Afghanistan*", oktober 2017;
- Save the Children, "*From Europe to Afghanistan: experiences of child returnees*", 2018;
- Stahlmann, F., "*Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen*", 2019;
- Refugee Support Network, "*After Return: Documenting the experiences of young people forcibly removed to Afghanistan*", april 2016;
- Asylös, "*Situation of young male returnees to Kabul*", augustus 2017;
- N. MAJIDI, "*Young Afghans Returning From Europe Face Isolation and Fear Back Home*", 16 november 2016;
- F. STAHLMANN, "*Gutachten Afghanistan, Geschäftszeichen: 7 K 1757/16.WI.A*", 28 maart 2018;
- UN Security Council, "*Seventh report of the Analytical Support and Sanctions Monitoring Team submitted pursuant to resolution 2255 (concerning the Taliban and other associated individual and entities constituting a threat to the peace, stability and security of Afghanistan*", 5 oktober 2016;
- C. GLADWELL, "*No longer a child: from the UK to Afghanistan*", Forced Migration Review 2013, InfoMigrants;
- UNHCR, "*Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum seekers from Afghanistan*", 30 augustus 2018;
- Asylös, "*Situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul*", augustus 2017;
- Mixed Migration Centre, "*Distant Dreams: Understanding the aspirations of Afghan returnees*", januari 2019;
- EASO Country of Origin Information Report, "*individuals targeted under societal and legal norms*", December 2017;
- F. STAHLMANN, "*Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen*", Asylmagazin 2019;
- C. DAUVERGNE, "*Toward a New Framework for Understanding Political Opinion*", Michigan Journal of International Law, 2016;
- UNHCR GUIDELINES, "*Religion Based Refugee Claims under Article 1 A (of the 1951 Convention*", 28 april 2004;
- UNHCR, "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Afghanistan*", 30 augustus 2019;
- F. STAHLMANN, "*Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen*", Asylmagazin, 2019;
- Save the Children, "*From Europe to Afghanistan: experiences of child returnees*", 2018;
- B. ROGGIO, "*Taliban denounces 'deviant beliefs,' including 'satanic western and disbelieving ideologies'*", 10 juni 2020;
- Asylös, "*Afghanistan COI Repository, 1-29 september 2021*", 23 september 2021,

- Asylos, "Situation of young male "returnees to Kabul"", augustus 2017;
- L. SCHUSTER en N. MAJIDI, "What happens post deportation? The experience of deported Afghans", Migration Studies 2013;
- L. SCHUSTER en N. MAJIDI, "Deportation Stigma and Remigration", Journal of Ethnic and Migration Studies 2015;
- Refugee Support Network, "After Return: Documenting the experiences of young people forcibly removed to Afghanistan", april 2016;
- NANSEN, "Nood aan bescherming voor Afghaanse verwesterde vrouw", 2020;
- E. BOWERMAN, "Risks Encountered after Forced Removal: The Return Experiences of Young Afghans", Forced Migration Review, 2017;
- EASO Country of Origin Information Report, "individuals targeted under societal and legal norms", December 2017;
- N. MAJIDI en L. HART, "Return and reintegration to Afghanistan: Policy implications Migration Policy Practice", 2016;
- Refugee Law Initiative, "The fall of Kabul: International Protection in the context of the Armed Conflict and Violence in Afghanistan";
- EASO, "Country Guidance Afghanistan: common analysis and guidance note", December 2020;
- EASO, "Country of Origin Information Report", January 2022;
- EUAA, "Afghanistan Security Situation Country of Origin Information Report", August 2022;
- RSF, "Afghanistan has lost almost 60% of its journalists since the fall of Kabul";
- Gandhara, "Taliban Atrocities Reported In Crackdown On Rebel Hazara Commander", 01.07.2022;
- Human Rights Council, "Situation of human rights in Afghanistan Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights", 04.03.2022;
- EUAA, "Afghanistan Security situation", August 2022;
- European Parliament, "Answer given by High Representative/Vice President Borrell on behalf of the European Commission", 05.01.2022;
- Nansen, F. Vogelaar, Nansen Note 2-22, "Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europese Asielagentschap in Afghaanse dossiers", 23 juni 2022;
- M. Lys, "Le Conseil du contentieux des étrangers confirme le changement d'approche du C.G.R.A. en refusant aux demandeurs d'asile originaires de Bagdad le bénéfice de la protection subsidiaire", Newsletter EDEM, Février 2016;
- La Libre, "Les Afghans aussi méritent notre aide", 23 maart 2022;
- VRT news, "VN trekt aan alarmbel over Afghanistan: "Humanitaire toestand gaat dramatisch achteruit", 31 maart 2022;
- The Constitutional Foundation, "The Marshall Plan for Rebuilding Western Europe", 2000;
- La Libre, "Afghanistan: les talibans estiment "se rapprocher" d'une reconnaissance Internationale", 3 februari 2022;
- La Libre, "L'Afghanistan, un nouvel enfer sur terre Ce n'est pas une fatalité", 17 februari 2022;
- UNHCR, "Le Haut Commissaire des Nations Unies pour les réfugiés lance un appel à la communauté internationale pour répondre aux besoins de l'Afghanistan", 17 maart 2022;
- UK Home Office, "Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban", februari 2022;
- RTBF, "Afghanistan à Kaboul, les talibans effacent les signes de l'ancien régime", 9 februari 2022;
- UNHCR, "Le Haut Commissaire des Nations Unies pour les réfugiés lance un appel à la communauté internationale pour répondre aux besoins de l'Afghanistan";
- United Nations News, "Afghanistan les Talibans tentent d'effacer les femmes de la vie publique, dénoncent des experts de l'ONU", 17 januari 2022;
- France TV info, "Afghanistan ces métiers menacés par le retour des talibans au pouvoir", 16 augustus 2021;
- Nansen, F. Vogelaar, "Nansen Note 2 22 "Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europese Asielagentschap in Afghaanse dossiers"", 23 juni 2022.

3. Nota met opmerkingen

De Raad ontvangt vanwege de verwerende partij een nota met opmerkingen van 16 maart 2023, overeenkomstig artikel 39/72, § 1 van de Vreemdelingenwet, waarin zij het gelijk van haar beslissing herhaalt en repliceert op het verzoekschrift. De verwerende partij voegt met deze nota de volgende documenten toe:

- EUAA, "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022;

- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023;
- EUAA, “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022;
- COI Focus Afghanistan, “Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022;
- COI Focus Afghanistan, “Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus” van januari 2022;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- EASO, “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020.
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022;
- Weigeringsbeslissing van J. D. CG 12.13163.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4.3. De Raad betwist niet dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Zo blijkt er dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in het land voorhanden is. Ook de rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen worden geconfronteerd in het verzamelen en controleren van informatie over Afghanistan. Doch blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteed door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven zowel gebruik gemaakt van informatie afkomstig van gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. Er kan dan ook worden besloten dat er in deze stand van zaken voldoende informatie voorhanden is over de actuele situatie in Afghanistan om over te gaan tot een beoordeling van Afghaanse beschermingsverzoeken. Aldus is de huidige situatie niet vergelijkbaar met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de UNHCR Guidance note van februari 2022.

Dat UNHCR in het kader van een intervisie van Nansen heeft verklaard vast te houden aan haar standpunt van februari 2022 omdat er te weinig informatie voorhanden zou zijn om een duidelijk beeld te krijgen van de situatie in Afghanistan, zoals de verzoekende partij aanvoert, neemt niet weg dat de Raad in zijn beoordeling rekening houdt met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, zoals hierna zal blijken. Het volstaat echter niet dat de verzoekende partij deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de

gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn, dit onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen.

In zoverre de verzoekende partij argumenteert dat er meer waarde moet worden gehecht aan de richtlijnen van UNHCR, *in casu* de Guidance note van februari 2022, dan aan de richtlijnen van de EUAA, *in casu* de Country guidance van april 2022, herinnert de Raad eraan dat zowel de richtlijnen van UNHCR en EUAA niet bindend zijn, met dit verschil dat artikel 11, lid 3 van de verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU volgende verplichting inhoudt: *“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.”* Tenslotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en EUAA enkel een momentopname betreffen en lidstaten niet ontslaan van hun verplichting om over te gaan tot een *ex nunc* beoordeling op basis objectieve landeninformatie. Bijgevolg zal de Raad zich laten leiden door de meest recente landeninformatie die ter zijn beschikking wordt gesteld.

5. De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij laat verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. De verzoekende partij verklaart Afghanistan te zijn ontvlucht omdat ze door de taliban beschuldigd werd van spionage. Zeven of acht jaar voor haar vertrek trok haar vader naar de bergen om te bellen. Om die reden werd hij door de taliban beschuldigd van spionage en vervolgens vermoord. De taliban zochten daarna ook haar broer en beschuldigden hem reeds van spionage. De verzoekende partij vreest bij een terugkeer naar Afghanistan door de taliban gedood te worden.

Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

6.2. Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij enkele documenten neer: haar taskara, de taskara van haar vader, de taskara van haar broer en medische documenten van haar broer. Bij het verzoekschrift wordt ook een brief van de taliban toegevoegd.

Het behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die uitspraak doet met hervormingsbevoegdheid, om zich uit te spreken over de bewijswaarde van documenten, ook indien de echtheid ervan niet wordt betwist (RvS 1 oktober 2021, nr. 14.605 (c)).

De taskara's van de verzoekende partij, haar broer en vader kunnen het bewijs leveren van haar identiteit en herkomst. Deze elementen worden in deze stand van zaken niet betwist. De medische documenten van haar broer onderbouwen het vluchtrelaas van de verzoekende partij op geen enkele wijze. De verzoekende partij stelt in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal van mening is dat de ingediende stukken onvoldoende zijn aangezien blijkt dat alle documenten in Afghanistan illegaal kunnen worden verkregen. De commissaris-generaal stelt echter in de bestreden beslissing: *“De door u voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande appreciatie. Uw taskara en die van uw broer en vader bevestigen immers louter jullie identiteit maar tonen op geen enkele wijze uw vrees voor de taliban aan. Ook de medische documenten van uw broer, afgegeven door een psychiater te*

Peshawar, bieden geen ander zicht op bovenstaande vaststellingen." De commissaris-generaal stelt dus in de bestreden beslissing niets over het eventueel illegale verkregen karakter van de documenten, noch dat alle documenten in Afghanistan illegaal kunnen worden verkregen.

Wat betreft de brief van de taliban die de verzoekende partij aan het verzoekschrift toevoegt, dient te worden vastgesteld dat dit stuk niet is voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waardoor het dan ook niet in overweging wordt genomen.

Gelet op de summier inhoud en de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van het vluchtrelaas van de verzoekende partij geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

6.3.1. Na lezing van het rechtsplegingsdossier kan in navolging van de commissaris-generaal slechts worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden vluchtmotieven van de verzoekende partij. De verzoekende partij slaagt er niet om haar voorgehouden problemen met de taliban aannemelijk te maken. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing inzake het vluchtrelaas van de verzoekende partij dan ook terecht dat:

- haar verklaringen omtrent de problemen van haar vader en broer dermate vaag en inconsistent zijn.
- zij weinig concrete informatie aangaande de dood van haar vader kan meedelen alhoewel zij de tijd had om zich hierover bij haar familie te informeren gelet op het gegeven dat het een ingrijpende ervaring was.
- haar verklaringen niet in overeenstemming zijn met de verklaringen van haar broer.
- de verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen afgelegd heeft betreffende de problemen van haar broer.
- alhoewel haar vader verantwoordelijk werd geacht voor de dood van een talibanleider en haar broer ervan verdacht werd voor de overheid te werken, de taliban de verzoekende partij en haar familie gedurende zeven à acht jaar met rust lieten.
- de verzoekende partij in haar opeenvolgende persoonlijke onderhouds niet eenduidig is met betrekking tot de precieze reden waarom de taliban haar begon te viseren.
- de verzoekende partij niet consistent is omtrent het aantal keer dat de taliban haar familie kwam opzoeken na haar vertrek uit Afghanistan en dat het bovendien niet geloofwaardig is dat de taliban haar familie maar één of twee keer kwam bezoeken nu volgens haar verklaringen haar vader werd beschuldigd van de dood van een talibanleider, haar broer van voor de overheid te werken en de verzoekende partij van drie overheidsaanvallen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. In voorliggend verzoekschrift slaagt de verzoekende partij er niet in om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De verzoekende partij volhardt immers in haar vluchtrelaas, herhaalt eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, poneert een vrees voor vervolging en spreekt de gevolgtrekking door de commissaris-generaal tegen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Met betrekking tot het overlijden van haar vader herhaalt de verzoekende partij in het verzoekschrift haar verklaringen afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud en herhaalt ze dat er meer dan tien jaar verstreken is tussen de bevraging van deze gebeurtenissen en het moment dat deze gebeurtenissen zich effectief hebben voorgedaan. Door louter eerder afgelegde verklaringen te herhalen, slaagt ze er niet in om de motivering van de commissaris-generaal omtrent dit punt te weerleggen of in een ander daglicht te plaatsen. Om deze reden wordt de motivering van de commissaris-generaal dan ook overgenomen, omdat deze pertinent en juist is, wanneer hij stelt *"Vooreerst zijn uw verklaringen omtrent de problemen die uw vader en broer zouden gekend hebben van dermate vage en inconsistente aard dat er aan dit aspect van uw relaas geen enkel geloof kan worden gehecht. U stelt namelijk dat uw vader door de taliban van*

spionage beschuldigd werd omdat hij in de bergen ging bellen. Vervolgens werd hij opgepakt en vermoord. (CGVS II, p. 6 – 7) Afgezien van het feit dat een dergelijk willekeurige beschuldiging zelfs voor de taliban hun doen weinig aannemelijk lijkt, bent u verder niet in staat enige concrete informatie aan te reiken. Als reden hiervoor brengt u aan dat u ten tijde van zijn dood jong was. (CGVS II, p. 8) Er kan in eerste instantie opgemerkt worden dat zijn dood zeven of acht jaar voor uw vertrek plaatsvond en u met andere woorden vele jaren de tijd heeft gehad om u zich hieromtrent te informeren. Echter verklaart u dat uw familie u niets verteld heeft en dat u daarenboven zelf ook geen vragen gesteld heeft. (CGVS II, p. 8) Aangezien de dood van uw vader als een bijzonder ingrijpende ervaring kan beschouwd worden, lijkt een dergelijke desinteresse evenwel weinig geloofwaardig. Daar komt bij dat u tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS uitgebreid over deze kwestie bevraagd werd en dat uw gebrek aan kennis inzake de door u beschreven problemen ook toen al vragen oproep. (CGVS I, p. 24 ; 30) Wanneer u hierop gewezen wordt, werpt u op dat uw broer mentale problemen heeft. (CGVS II, p. 9) Dit kan echter geenszins als verschooning tellen. U geeft namelijk aan zelf over een gsm en telefoonnummer te beschikken. Daarnaast heeft uw oom maandelijks contact met uw broer. Er is dus geen enkele reden waarom u in de tien maanden sinds uw laatste onderhoud zelf geen contact zou hebben opgenomen met uw oom. Hieromtrent stelt u dan weer dat enkel uw broer over uw oom zijn telefoonnummer beschikt. (CGVS II, p. 5) Vanzelfsprekend is dit geen afdoende verklaring voor uw onwetendheid wat betreft de dood van uw bloedeigen vader. Het vragen van een telefoonnummer is immers een kleine moeite. Uw gebrek aan precieze en duidelijke info, doet dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag. In dezen kan tevens opgemerkt worden dat uw verklaringen daarnaast niet in overeenstemming zijn met wat uw broer tijdens zijn eigen persoonlijk onderhoud te vermelden had. Waar u expliciet stelt dat uw vader louter omwille van het telefoongesprek van spionage beschuldigd werd (CGVS I, p. 30), beweert uw broer dat hij ook beschuldigd werd van de dood van [Q. Y.]. (CGVS 1213163, dd. 10/12/2013, p. 23) Hoewel ook uw broer zijn verklaringen niet geloofwaardig bevonden werden, is het opmerkelijk dat u het nalaat te vermelden dat uw vader verantwoordelijk zou zijn geacht voor de dood van een talibanleider. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, stelt u dat u niet gevraagd werd 'welke taliban het waren'. (CGVS II, p. 10) Echter valt de omissie van dergelijke belangrijke informatie op geen enkele wijze te verschoenen. Indien dit werkelijk zo zou zijn geweest, kan redelijkerwijze worden verwacht dat u zelf spontaan melding van zou hebben gemaakt. Temeer omdat u expliciet gevraagd werd of uw vader louter omwille van het telefoongesprek vermoord werd alsook of er nog een andere reden voor zijn dood was. (CGVS II, 10)". De verzoekende partij kan dus geenszins worden gevolgd wanneer zij stelt dat haar verklaringen omtrent dit punt ruimschoots voldoende zijn. Daarenboven gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat ze tussen het eerste en het tweede persoonlijk onderhoud een jaar de tijd gehad heeft om informatie in te zamelen over het overlijden van haar vader. Dit heeft ze nagelaten om te doen. Gezien deze elementaire informatie de verzoekende partij zou toelaten een correcte inschatting te maken van haar eigen huidige situatie is het niet onredelijk van de verzoekende partij te verwachten zich met alle middelen, te trachten informeren naar deze wezenlijke gegevens.

De verzoekende partij voert in het verzoekschrift aan dat ze is aangehouden door de taliban omdat ze ervan werd beschuldigd verantwoordelijk te zijn voor de droneaanvallen op de taliban. Ze zou hiervoor beschuldigd zijn omdat haar vader van spionage werd beschuldigd en haar broer verdacht werd met de overheid te werken. Er dient echter aan herinnerd te worden dat haar broer zijn vluchtrelaas niet aannemelijk wist te maken bij zijn verzoek om internationale bescherming en dat de verzoekende partij er ook niet in slaagt om de problemen van haar vader en broer aannemelijk te maken. Door louter naar de problemen van haar vader en broer te verwijzen om haar relaas te staven, slaagt ze er dus niet in om haar eigen beschuldigingen aannemelijk te maken.

Waar de verzoekende partij stelt dat haar familie een dreigbrief heeft gekregen van de taliban met betrekking tot de tewerkstelling van haar broer voor de Afghaanse overheid, dient te worden vastgesteld dat ze dit geenszins, zoals ze in het verzoekschrift beweert, spontaan heeft toegelicht. Er wordt slechts een eerste maal melding gemaakt van deze dreigbrief in haar verzoekschrift. Bovendien wordt deze brief op geen enkele wijze toegelicht door de verzoekende partij. Evenmin is deze brief voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waardoor deze dan ook niet in overweging wordt genomen.

De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing "(...) Ook werd u zelf nooit door de taliban benaderd, en dit terwijl u stelt de voogd van uw familie te zijn geweest. (CGVS I, p. 8) Alles samengenomen zou dit willen zeggen dat, ondanks dat uw vader verantwoordelijk geacht werd voor de dood van een talibanleider en dat uw broer ervan verdacht werd voor de overheid te werken, de taliban het volledig nalieten uw familie in de zeven tot acht jaar tot aan de bijeenkomst te benaderen.

Vanzelfsprekend valt een dergelijke houding vanwege de taliban niet te rijmen met de zaken waar uw vader en broer volgens uw zeggen van beschuldigd werden. Aangezien u voorts, zoals reeds aangestipt, verklaart dat u verantwoordelijk werd geacht voor de overheidsaanvallen net omwille van de problemen van uw vader en de vermeende overheidsmedewerking van uw broer, tast deze vaststelling de geloofwaardigheid van uw relaas in hoge mate aan. (CGVS II, p. 14)'' Door louter te stellen in het verzoekschrift dat de taliban haar familie niet hebben benaderd na de dood van haar vader en het vertrek van haar broer omdat ze nog erg jong was, slaagt ze er niet in om bovenstaande vaststelling van de commissaris-generaal te weerleggen.

Dat het een reden is dat ze als spion zou kunnen gezien worden omdat er geen leden van de taliban in haar dorp waren is slechts een blote bewering die met niets wordt onderbouwd door de verzoekende partij in het verzoekschrift. Het is evenmin duidelijk waarom ze omwille van deze reden als spion zou kunnen worden aanzien door de taliban.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de taliban, toen de verzoekende partij werd beschuldigd door de taliban en zich nog in Afghanistan bevond, twee keer bij haar zijn langs geweest. Eén keer om haar te beschuldigen en één keer om haar mee te nemen (NPO 05/05/2022, p.11, 20). Tijdens de persoonlijke onderhouds heeft de verzoekende partij geen melding gemaakt van het feit dat de taliban bij hun eerste bezoek een dreigbrief hebben afgegeven in tegenstelling tot haar betoog in het verzoekschrift. In dit opzicht dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij door louter tegenstrijdige beweringen in het verzoekschrift naar voor te brengen niet aannemelijk maakt dat ze effectief een dreigbrief van de taliban heeft gekregen, laat staan dat hier bewijswaarde aan moet worden toegekend.

Wat betreft de tegenstrijdigheid die door de commissaris-generaal is vastgesteld met betrekking op het benaderen van haar familie door de taliban toen de verzoekende partij Afghanistan reeds had verlaten, stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing: *''Tot slot dient onderstreept te worden dat de ernst van uw vermeende vrees voor vervolging niet blijkt uit de handelingen van de taliban na uw vertrek uit Afghanistan. Bovendien zijn uw verklaringen inzake deze kwestie tegenstrijdig van aard. Zo beweerde u tijdens uw eerste onderhoud dat de taliban uw familie tweemaal benaderden. (CGVS I, p. 11, 26) Tijdens uw tweede onderhoud stelt u daarentegen dat de taliban slechts een enkele maal langskwamen. Uw familie zou toen gezegd hebben dat u niet aanwezig was. (CGVS II, p. 21) Wanneer u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd wordt, brengt u aan dat uw oom zou gezegd hebben dat de taliban slechts een enkele maal kwamen. (CGVS II, p. 22) Dit gaat echter lijnrecht in tegen wat u tijdens uw eerste onderhoud verklaarde. (CGVS I, p. 26) Voorts stelt u niet te weten of ze uw familie nu één of twee keer opzochten. Het feit dat u er niet slaagt consistent te zijn wat betreft het aantal keren dat de taliban uw familie benaderden, doet reeds twijfels rijzen bij uw verklaringen hieromtrent. Dit terzijde kan het, gelet op de achtergrond waartegen de hele problematiek zich afspeelde, hoe dan ook niet overtuigen dat de taliban uw familie slechts één- of tweemaal kwamen opzoeken en vervolgens genoeg namen met de verklaring dat u niet aanwezig was. Het dient immers nogmaals onderstreept te worden dat uw vader beschuldigd werd van de dood van een talibanleider, dat uw broer ervan verdacht werd voor de overheid te werken, dat uzelf verantwoordelijk werd geacht voor drie overheidsaanvallen en dat u er bovendien in was geslaagd uit de klauwen van de taliban de ontsnappen. Ook deze vaststelling holt de geloofwaardigheid van uw betoog verder uit.''* De verzoekende partij ontkent in het verzoekschrift eenvoudigweg deze tegenstrijdigheden, verwijst naar de notities van de verschillende persoonlijke onderhouds en stelt dat indien er sprake is van een tegenstrijdigheid die het gevolg kan zijn van een misverstand. Ze laat echter volledig na om uit te leggen wat dit misverstand zou inhouden of welke invloed dit misverstand zou hebben op haar verklaringen en de daarin vastgestelde tegenstrijdigheden. Tevens laat ze de motivering van de commissaris-generaal dat het niet aannemelijk is dat de taliban slechts één à twee keer langskwamen gelet op de beschuldigingen jegens haar, haar vader en haar broer volledig ongemoeid. Bovenstaande motivering van de commissaris-generaal wordt dan ook overgenomen omdat deze pertinent en juist is en steun vindt in het administratief dossier.

De verzoekende partij stelt tevens dat sommige elementen van haar relaas niet betwist worden en dat daarom haar relaas als geloofwaardig moet worden gezien. De motiveringsplicht in hoofde van de commissaris-generaal behelst geenszins de verplichting om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen. Uit het loutere feit dat een bepaald element niet uitdrukkelijk in twijfel wordt getrokken in de bestreden beslissing kan dan ook niet worden afgeleid dat de commissaris-generaal aan dergelijk element hoe dan ook geloof heeft gehecht. De in de bestreden beslissing opgenomen motieven betreffen immers enkel de argumenten die, op hun geheel genomen, de beslissing schragen dat de verzoeker de vluchtelingenstatus

dient te worden geweigerd en spreken zich dus niet, in positieve of negatieve zin, uit over andere elementen die in verzoekers verklaringen doorheen zijn asielprocedure aan bod kwamen en die niet doorslaggevend zijn om de bestreden beslissing te motiveren.

De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing *“In dezen kan tevens opgemerkt worden dat uw verklaringen daarnaast niet in overeenstemming zijn met wat uw broer tijdens zijn eigen persoonlijk onderhoud te vermelden had. Waar u expliciet stelt dat uw vader louter omwille van het telefoongesprek van spionage beschuldigd werd (CGVS I, p. 30), beweert uw broer dat hij ook beschuldigd werd van de dood van [Q. Y.]. (CGVS 1213163, dd. 10/12/2013, p. 23) Hoewel ook uw broer zijn verklaringen niet geloofwaardig bevonden werden, is het opmerkelijk dat u het nalaat te vermelden dat uw vader verantwoordelijk zou zijn geacht voor de dood van een talibanleider. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, stelt u dat u niet gevraagd werd ‘welke taliban het waren’. (CGVS II, p. 10) Echter valt de omissie van dergelijke belangrijke informatie op geen enkele wijze te verschonen. Indien dit werkelijk zo zou zijn geweest, kan redelijkerwijze worden verwacht dat u zelf spontaan melding van zou hebben gemaakt. Temeer omdat u expliciet gevraagd werd of uw vader louter omwille van het telefoongesprek vermoord werd alsook of er nog een andere reden voor zijn dood was. (CGVS II, 10)*

Voorts legde u tegenstrijdige verklaringen af betreffende de problemen van uw broer. Uw broer verklaarde namelijk dat hij na de dood van uw vader nog negen maanden bij uw oom verbleef alvorens hij het land verliet. (CGVS 1213163, dd. 10/12/2013, p. 3) Uzelf beweert daarentegen dat hij onmiddellijk na de dood van uw vader door uw oom het land uitgestuurd werd. (CGVS II, p. 9) Wanneer deze inconsistentie bevestigd wordt, verklaart u wederom jong te zijn geweest op het moment van de feiten. Er kan echter wel degelijk van u verwacht worden dat u beter op de hoogte bent van de omstandigheden waarin uw broer het land verlaten heeft. Zeker gezien u net uw vader verloren was en uw broer op dat moment met andere woorden het oudste mannelijke gezinslid was. Daarnaast kan wederom opgemerkt worden dat u meer dan genoeg tijd heeft gehad om hieromtrent extra informatie in te winnen.

Uit voorgaande kan opgemaakt worden dat u er niet in geslaagd bent de problemen van uw vader en broer aannemelijk te maken. Aangezien u zelf aangeeft dat uw eigen problemen ten minste ten dele teruggaan op die van uw vader en broer, doet dit verdere afbreuk aan de door u geschetste gang van zaken. (CGVS II, p. 10) U stelt immers dat u beschuldigd werd van spionage - en bij uitbreiding verantwoordelijk werd geacht voor de droneaanval in Ghazian, de aanval op [A.] en de drone-aanval op de weg nabij Watai – omdat uw vader een spion was en om die reden vermoord werd. (CGVS, p. 5 – 6)”

Door simpelweg te stellen in het verzoekschrift dat er geen tegenstrijdigheden zijn in haar vluchtrelaas en het vluchtrelaas van haar broer, slaagt ze er niet in bovenstaande motivering van de commissaris-generaal in een ander daglicht te stellen. De discrepanties in de verklaringen van de verzoekende partij en deze van haar broer, die door de commissaris-generaal werden vastgesteld, vinden immers steun in het administratief dossier. Het is evenmin duidelijk waarom de commissaris-generaal, volgens de verzoekende partij, geen rekening mag houden met de bevindingen van het verzoek om internationale bescherming dat door haar broer werd ingediend. De problemen van de verzoekende partij hebben immers betrekking op de problemen van haar broer die hij heeft naar vorgebracht in zijn verzoek om internationale bescherming. De verzoekende partij stelt zelf tijdens het persoonlijk onderhoud *“Ja mijn Problemen zijn gelinkt met de Problemen van mijn vader en broer. Maar mijn Problemen begonnen met de drone aanval op Amir, en de aanval op de weg, en de aanval in Ghazian.* (NPO 05/05/2022, p.10). Het is dan ook niet duidelijk waarom de commissaris-generaal hier geen rekening mag mee houden met zijn beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming. De verzoekende partij maakt dit ook niet duidelijk in het verzoekschrift.

Ze tracht de tegenstrijdige verklaringen van haar en haar broer over het vertrek van deze laatste op te helderen door te herhalen dat ze jong was en de hypothese toe te voegen dat haar broer wellicht enkele maanden bij haar oom is gaan wonen. Dit kan echter niet overtuigen. De verzoekende partij verklaart immers bij haar broer in te wonen (NPO 06/07/2021, p.2). Ze had het dus eenvoudigweg aan haar broer kunnen vragen. De verzoekende partij stelt dat haar broer mentale problemen heeft en dat ze het daarom niet aan hem kan vragen (NPO, 05/05/2022, p. 21). Dit is echter een blote bewering. De verzoekende partij voegt immers geen enkel recent of vertaald document toe om de mentale problemen van haar broer te onderbouwen noch toont ze aan dat haar broer niets meer over zijn vluchtrelaas kan vertellen. Ze stelt verder dat ze het niet aan haar oom kan vragen omdat ze niet over zijn nummer beschikt maar haar broer wel (NPO 05/05/2022, p. 5). Ze had dus eenvoudigweg het nummer van haar oom kunnen vragen aan haar broer en haar hierover informeren. Ze laat dit echter volledig na. Op deze manier kan ze de motivering van de commissaris-generaal niet enkel niet weerleggen of in een ander daglicht plaatsen, ze toont

hiermee ook weinig interesse in haar vluchtproblematiek wat de geloofwaardigheid van haar problemen danig relativeert.

De verzoekende partij brengt naar voor in het verzoekschrift: *"Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud heeft verzoeker op p. 9 nogmaals verklaard: « de moment dat mijn vader vermoord werd stuurde mijn oom mijn broer ». Het PO vraagt vervolgens of "hij" de broer, dat wil zeggen de oom, het land uit heeft gestuurd, hetgeen na deze periode is gebeurd. Deze gestelde tegenstrijdigheid is dus zuiver verzonnen of het gevolg van een verkeerde interpretatie van verzoekers verklaringen, die de gehele motivering van de bestreden beslissing aantast."* Het is de Raad echter geenszins duidelijk wat de verzoekende partij hiermee bedoeld of mee wil aantonen.

De verzoekende partij geeft vervolgens een hele uiteenzetting, waarbij ze uitgebreid verwijst naar de notities van het persoonlijk onderhoud, waarmee ze wil aantonen dat ze wel degelijk de problemen van haar broer van meet af aan heeft vermeld. Dit wordt echter niet betwist door de commissaris-generaal noch wordt het als element aangevoerd om haar vluchtrelaas te weerleggen. De commissaris-generaal stelt echter wel dat de verzoekende partij niet eenduidig is wat betreft de reden dat de taliban haar begonnen te viseren. De motivering van de commissaris-generaal wordt dan ook overgenomen, omdat deze pertinent en juist is en steun vindt in het administratief dossier wanneer die stelt *"In het verlengde van bovenstaande kan bovendien worden opgemerkt dat u doorheen uw persoonlijke onderhouden niet eenduidig bent wat betreft de precieze reden dat de taliban u begonnen te viseren. Ten aanzien van DVZ verklaarde u namelijk dat uw problemen teruggingen op het feit dat de taliban uw broer te pakken wilden krijgen. U kreeg een maand tijd om uw broer aan hen over te dragen. Aangezien u hier niet in slaagde, werd u zelf ingerekend. U maakt voorts geen melding van de drie overheidsaanvallen en beschuldigingen van de taliban aan uw eigen adres. (Vragenlijst CGVS, nr. 5) Hoewel u de voornoemde aanvallen tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS wel vermeldt, komt de nadruk wederom op uw broer te liggen. Omwille van de verscheidene aanvallen, beginnen de taliban te vermoeden dat er een spion is. Wanneer ze de dorpsouderen samenroepen, wordt uw broer ervan beschuldigd voor de overheid te werken. Hierna wordt u door de taliban benaderd met de vraag naar uw broer zijn verblijfplaats. In deze versie van de feiten wordt eveneens van u gevraagd hem te presenteren. Omdat u hierin faalt, wordt u opgepakt. (CGVS I, p. 22) Op geen enkel ogenblik doorheen dit onderhoud maakt u evenwel melding van beschuldigingen van spionage aan uw eigen adres. De nadruk komt wederom uitsluitend op uw broer te liggen. Tijdens uw tweede onderhoud op het CGVS krijgt uw relaas echter een andere invulling. In eerste instantie bent u het immers zelf die van spionage beschuldigd wordt. Derhalve vormt u – en niet uw broer – hun doelwit. Wanneer de taliban u hieromtrent benaderen, besluit uw oom de hulp van de dorpsouderen in te schakelen. Dankzij hun tussenkomst krijgt u in feite een soort van ultimatum voorgeschoteld waarbij u uw broer aan hen dient over te dragen teneinde uw eigen onschuld te bewijzen. (CGVS II, p. 11 ; 14) Er dient onderstreept te worden dat het hier geheel uiteenlopende verhaallijnen betreft. Waar de taliban u in de eerste versie van de feiten uitsluitend benaderen omwille van uw broer, komt de focus in de alternatieve versie in eerste instantie op uzelf te liggen. De vaststelling dat uw verklaringen betreffende dit essentieel element in uw relaas tegenstrijdig zijn, doet derhalve ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u geschetste gang van zaken."*

De verzoekende partij klaagt aan dat zij tijdens het gehoor op het CGVS niet werd geconfronteerd met de vastgestelde inconsistenties en gebrek aan duidelijkheid in haar verklaringen. Artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 bepaalt dat: *"Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren."* Deze bepaling voorziet slechts in de verplichting om een verzoeker te confronteren met tegenstrijdige verklaringen of met het gegeven dat er relevante elementen ontbreken, wanneer de ambtenaar dit tijdens het gehoor vaststelt. Het vaststellen van tegenstrijdigheden tijdens het gehoor zelf is echter niet steeds mogelijk. De ambtenaar is daarom niet verplicht om de verzoeker van internationale bescherming op te roepen voor een nieuw gehoor teneinde hem te confronteren met tegenstrijdigheden die slechts later aan het licht zijn gekomen. De ambtenaar dient de verzoeker van internationale bescherming eveneens in de gelegenheid te stellen om een bevredigende verklaring te geven omtrent het ontbreken van relevante elementen ter staving van zijn relaas. De ambtenaar heeft slechts de verplichting om de verzoeker van internationale bescherming te confronteren met het gegeven dat er relevante elementen ontbreken, wanneer hij dit tijdens het gehoor vaststelt. Dit artikel belet de commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid of op grond van de vaststelling dat een relevant element ter staving van de aanvraag ontbreekt en waarmee de verzoeker om internationale bescherming niet werd geconfronteerd (Verslag aan de Koning, BS 11 juli 2018, p. 55412). Verder heeft de verzoekende partij door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van

de vastgestelde tegenstrijdigheden en heeft zij de mogelijkheid gehad om hierop te reageren door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad, zodat het uiteindelijk doel van artikel 17, § 2 het koninklijk besluit van 11 juli 2003 werd bereikt. De verzoekende partij heeft de gelegenheid genomen om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot de door de commissaris-generaal aangehaalde tegenstrijdigheden in haar verklaringen, maar kan in casu niet overtuigen. Bovendien schrijft geen enkele rechtsregel voor dat de commissaris-generaal de verzoekende partij vooraf moet confronteren met de elementen op grond waarvan de bestreden beslissing zal worden genomen, noch een sanctie voorziet in geval werd nagelaten de asielzoeker te confronteren met tegenstrijdige verklaringen die hij heeft afgelegd. Een schending van de rechten van verdediging en tegenspraak blijkt dan ook niet.

De verzoekende partij kan tevens niet worden gevolgd waar ze aanvoert dat ze een kwetsbaar profiel heeft en van haar niet hetzelfde spontane, gestructureerde en gedetailleerde relaas kan worden verwacht als dat van iemand die beter opgeleid en serener was. Uit een grondige lezing van het administratief dossier en bovenstaande vaststellingen blijkt dat de verzoekende partij er niet in slaagt om consistente, coherente en eensluidende verklaringen af te leggen over haar vluchtproblematiek. Ze voert hiervoor aan dat ze ongeschoold is, in een klein dorp heeft geleefd en zeer jong was op het moment van haar vertrek uit Afghanistan. Een dergelijke profiel ontslaat een verzoeker om internationale bescherming echter niet om coherente en duidelijke verklaringen af te leggen nog kan dit op zich een verschoning zijn voor de in de bestreden beslissing vastgestelde onduidelijkheden en tegenstrijdigheden in haar verklaringen. Bovendien blijkt dat ze meerdere malen de mogelijkheid heeft gehad om de details van haar relaas af te toetsen bij haar broer en oom. Ze laat dit echter volledig na wat tevens niet van een al te grote interesse in haar eigen vluchtproblematiek getuigt.

Verder laat zij de overige motieven van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing volledig ongemoeid.

Tijdens de terechtzitting voert zij tevens aan dat zij zorgt voor haar zieke broer. Dit ondersteunt echter op geen enkele wijze haar vluchtrelaas. Het heeft eveneens geen verband met het Vluchtelingenverdrag of met het toekennen van de subsidiaire bescherming. De verzoekende partij maakt dit evenmin duidelijk ter terechtzitting.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt de verzoekende partij er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden bijgevolg in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt. In wezen blijft zij slechts steken in het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven en het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

6.3.2. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Aldus blijkt niet dat de verzoekende partij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

6.3.3. De verzoekende partij voert verder in het verzoekschrift aan dat ze nood heeft aan internationale bescherming omdat ze vervolging vreest door de taliban omwille van een (gepercipieerde) verwestering. Ze voert hiervoor aan dat (i) ze nooit traditionele Afghaanse kledij draagt en zich casual kleedt, (ii) ze geen baard heeft en haar haar op een moderne manier draagt, (iii) ze duidelijk een Westerse stijl heeft, (iv) ze alle religies in België respecteert en samenwerkt met mensen van verschillende nationaliteiten en geslachten en (v) ze haar integratie heeft geperfectioneerd en zich vertrouwd heeft gemaakt met de Westerse cultuur en mores.

6.3.4. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft *"zina"*— d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken. (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*)

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA, *"Afghanistan targeting*

of individuals”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “Guidance Note” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe in concreto aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele

beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79).

6.3.5. De verzoekende partij duidt nergens *in concreto* aan dat er in haar hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. De verzoekende partij is een volwassen man die omstreeks het jaar 2001 werd geboren en wiens vormende jaren zich in Afghanistan hebben afgespeeld. Blijkens haar verklaringen is de verzoekende partij uit Afghanistan vertrokken eind 2019. Bij haar vertrek uit Afghanistan was de verzoekende partij reeds minstens achttien jaar oud. Het komt aan de verzoekende partij toe om aan te tonen dat zij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor haar identiteit of morele integriteit dat er van haar niet mag worden verwacht dat zij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban.

Door louter te verwijzen naar haar verblijf van ongeveer 3 jaar in Europa maakt de verzoekende partij geenszins concreet aannemelijk dat zij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Haar betoog dat haar integratie is geperfectioneerd en dat zij is beïnvloed door de westerse cultuur en mores blijft algemeen en mist de nodige concretisering, uitwerking en persoonlijke invulling in het verzoekschrift zodat enig internaliseren van westerse waarden en normen niet *in concreto* wordt aangetoond.

Waar zij betoogt alle religies in België te respecteren en samen te werken met mensen van verschillende nationaliteiten en geslachten, betreffen dit blote beweringen die niet worden onderbouwd door enig document of op enige wijze worden geconcretiseerd door de verzoekende partij. Hieruit kunnen bezwaarlijk “persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen” blijken, noch maakt zij deze aannemelijk of geloofwaardig in het verzoekschrift.

Waar de verzoekende partij verwijst naar haar verwesterd uiterlijk, gedrag en westerse kledingstijl, benadrukt de Raad dat het hebben van een bepaalde westerse kledingstijl en levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoekende partij aannemelijk maakt deze kledingstijl/levensstijl bijzonder belangrijk is voor haar en een wezenlijk bestanddeel vormt van haar identiteit of haar morele integriteit. Het komt aan de verzoekende partij toe om dit aan te tonen, met name dat zij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor haar identiteit of morele integriteit dat er van haar niet mag verwacht worden dat zij deze levenswijze, inclusief kledingstijl, opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Met haar summier betoog blijft de verzoekende partij hiertoe in gebreke en toont zij op geen enkele wijze aan dat het aanpassen van haar kledingstijl en uiterlijk een zodanige schending van een fundamenteel recht zou inhouden dat dit neerkomt op vervolging of ernstige schade. Er kan niet blijken dat de verzoekende partij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er sprake is van gewijzigde opvattingen, een gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van haar identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat zij deze opgeeft, noch dat deze niet zijn te verenigen met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen, zoals vormgegeven door de taliban. De kleding die de verzoekende partij in België draagt en haar aangemeten uiterlijk blijken verder niet dusdanig opvallend en onveranderlijk te zijn dat er sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Wat de verzoekende partij verder bedoelt met “verwesterd gedrag” wordt niet toegelicht zodat zij ook hier niet overtuigt.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de elementen die de verzoekende partij heden voorlegt te summier en te beperkt zijn en ook de nodige verdere stoffering, concretisering en uitwerking missen om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. De verzoekende partij laat na om *in concreto* aan

te tonen dat zij zich ondertussen Westerse gedragingen of opvattingen eigen heeft gemaakt waardoor zij zou zijn verwesterd of als dusdanig zou worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan, laat staan dat zij om die reden dreigt te worden vervolgd of geïsoleerd.

Zoals hoger aangekaart was de verzoekende partij minstens 18 jaar was toen zij Afghanistan luidens haar verklaringen eind 2019 verliet. Hieruit volgt dat zij al was gevormd naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen voor zij in Europa aankwam, te meer de verzoekende partij verklaart de laatste tien jaar als landbouwer te hebben gewerkt op de familiegronden en dus volop deelnam aan de Afghaanse samenleving. Door louter te stellen dat zij drie jaar geleden uit Afghanistan is vertrokken, toont zij niet aan dat zij deze Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin zij is opgegroeid heden niet langer kent. De duur van haar verblijf in België sinds januari 2020, in casu iets meer dan drie jaar, is, gelet op wat voorafgaat, niet van die aard dat kan worden aangenomen dat zij dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat zij geen sterke voeling meer zou hebben met haar land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden, mede gelet op haar verklaring dat haar familie nog contact heeft met haar familie (NPO 5 mei 2022, p.3) bij wie hij zich kan informeren omtrent de huidige geldende regels en normen in Afghanistan. Met een loutere verwijzing naar haar verblijf in Europa, zonder meer, maakt de verzoekende partij dan ook geenszins concreet aannemelijk dat zij daadwerkelijk is verwesterd, noch dat zij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Nu niet blijkt dat de verzoekende partij dermate zou zijn verwesterd of als zodanig zou worden gepercipieerd, maakt zij ook niet aannemelijk dat zij in Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden waardoor zij niet zou kunnen terugkeren naar dit land. De verzoekende partij beweert ook nog dat zij bij terugkeer naar Afghanistan als afgewezen asielzoeker zal worden gezien als ongelovige of verrader, maar zij laat na deze bewering uit te werken of op enige wijze uiteen te zetten waarom men haar bij een terugkeer naar Afghanistan als 'verrader' of 'ongelovige' zal beschouwen. Zij maakt dit geenszins concreet aannemelijk met de loutere verwijzing naar haar verblijf in Europa. Het betoog dat het risico op vervolging zowel in de plattelandsgebieden als in de steden nog groter is sinds de machtsovername door de taliban kan bij gebrek aan een (toegeschreven) verwestering niet anders doen denken.

Verder maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij voor haar vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat de verzoekende partij Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geïsoleerd door de taliban, laat staan dat haar vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt de verzoekende partij enig concreet element aan waaruit zou blijken dat zij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of als ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van de verzoekende partij naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. De verzoekende partij reikt echter in het kader van haar beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat zij bij een eventuele terugkeer uit Europa door haar familie of haar lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in haar hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

In de mate dat de verzoekende partij nog verwijst naar het leven onder talibanbewind, wijst de Raad erop dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. De beoordeling van het risico is bijgevolg afhankelijk van verzoekers individuele omstandigheden. De verzoekende partij moet aldus concrete, op

haar persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat er voor haar omwille van het talibanbewind een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer bestaat. Door in haar verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken, blijft zij hiertoe in gebreke. De verzoekende partij brengt geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat zij bij terugkeer naar Afghanistan het “spel” niet zal kunnen spelen en zich niet zal kunnen aanpassen aan de huidige regels van de taliban en lokale gebruiken.

Gelet op haar individuele omstandigheden kan in casu niet worden aangenomen dat zij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering.

De verzoekende partij kan ook niet dienstig verwijzen naar het arrest van de Raad van 31 maart 2022 met nummer 270 813. De Raad wijst erop dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont de verzoekende partij niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan voormeld arrest ten grondslag lagen kunnen worden vergeleken met de feiten die haar eigen zaak kenmerken, te meer daar er nu voldoende informatie voorligt om over te gaan tot een beoordeling van de vrees om bij terugkeer te worden beschouwd als verwesterd.

Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan aangenomen worden dat de verzoekende partij verwesterd is of dat zij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door de verzoekende partij aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Verdrag van Genève op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging en het betoog van de verzoekende partij hierover, dan ook niet relevant noch dienstig.

6.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, worden door de verzoekende partij geen concrete elementen aangebracht op basis waarvan een reëel

risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

7.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

7.4. In de mate dat verzoekende partij verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden: de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoekende partij moet daarbij aannemelijk maken dat zij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoekende partij in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen; zij toont niet aan dat zij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoekende partij kan niet worden bijgetreden voor zover zij laat gelden dat de situatie in Afghanistan met de hongersnood en de taliban als conservatieve en strenge organisatie als huidig bewind gelijkaardig is aan de extreme humanitaire situatie in Somalië, zoals omschreven door het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*". In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met de facto ministers en de facto functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het

gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Waar verzoekende partij aanvoert dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoekende partij. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoekende partij *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoekende partij om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoekende partij naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

7.5. Opdat aan verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van haar leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict

dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

De verzoekende partij is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Gelet op het voormelde toont de verzoekende partij niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

7.6. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

8. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Het vluchtrelaas werd niet geloofwaardig bevonden en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat de verzoekende partij heden dreigt te worden vervolgd in Afghanistan. Bijgevolg is de verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

9. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 48/5 en 48/6 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1 en 4 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat de hierboven vermelde artikelen worden geschonden. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of rechtsbeginsel wordt geschonden. Aangezien de verzoekende partij dit volledig nalaat, is dit middel niet-ontvankelijk.

10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 6 juli 2021 en 5 mei 2022. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtu machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

12. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend drieëntwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS